

ГНАТЕНКО**Григорій Федорович**

Випускник
дорожньо-будівельного факультету
(1973)

Начальник
філії Києво-Святошинського ДЕУ

Заслужений будівельник України

Народився 26 січня 1949 р. у мальовничому хуторі Мартинівка Золочівського району Харківської області, що загубився серед лісів і ставків цього живописного краю. А за його околицями живим організмом пульсували автомобільна і залізнична дороги, що як магнітом притягували до себе маленького хлопчика і кликали за собою в незвідані й таємничі краї. А десь, ген за обрієм, курився старовинний Чумацький Шлях... Дитячі захоплення та мрії стали вирішальним фактором у виборі фаху дорожника і автомобіліста.

Перш ніж ступити на омріяну стежку майбутньої професії, Г. Ф. Гнатенко працював слюсарем-сантехніком та лаборантом кафедри матеріалів Харківського автомобільно-дорожнього інституту. У 1968 р. став студентом дорожньо-будівельного факультету цього вишу.

Із великою теплою Григорій Федорович згадує незабутні студентські роки. Перші асоціації — навчання, спорт, чемпіон ХАДІ з вільної боротьби, заняття альпінізмом, Крим, Кавказ, військова кафедра, робота на кафедрі дорожньо-будівельних матеріалів, перші наукові статті... А ще, як у тій пісні, — зустріч на вулиці Студентській із майбутньою дружиною та матір'ю прекрасних дітей.

Григорій Федорович щиро вдячний викладачам альма-матер — непересічним особистостям, видатним педагогам і науковцям, які «ліпили» з молодих, енергійних та надзвичайно обдарованих студентів справжніх інженерів-дорожників. Це: завідувач кафедри дорожньо-будівельних матеріалів, професор М. І. Волков, кандидат технічних наук, доцент В. О. Золотарьов, декан дорожньо-будівельного факультету, професор Б. П. Назаренко, комсорг інституту, нинішній ректор А. М. Туренко та багато інших.

Григорій Федорович пройшов довгий і тернистий професійний шлях. Його трудова діяльність головним чином була зосереджена в таких містах нашої країни: Золотоноша, Ізюм, Сміла, Кіровоград, Київ. Він завзято та наполегливо рухався кар'єрними сходінками, зокрема обіймав посади лейтенанта, командира автомобільного взводу, майстра, головного інженера і начальника райШД, начальника Кіровоградського облавтодору (15 років), заступника голови Укравтодору.

Смілянська районна шляхова ремонтно-будівельна дільниця мала один із найкращих виробничих показників на Черкащині. Було збудовано восьми- та двоквартирний будинки. Також колектив цієї організації створив вокально-інструментальний ансамбль, став чемпіоном м. Сміли у змаганнях із волейболу, перегравши команди п'ятитисячних колективів підприємств міста.

Дорожники Кіровоградщини поряд із основною діяльністю — будівництво, ремонт та експлуатація автодоріг за період від 1985 до 2000 р. реконструювали та побудували 17 виробничих баз, спорудили для працівників, у тому числі випускників ХАДІ, понад 100 тисяч м² житла, брали участь у будівництві баз відпочинку на Чорному морі («Вікторія», «Мис Айя» та ін.). У рік будували по 40–50 км нових доріг та робили капітальний та середній ремонт по 500–700 км. Кіровоградська область була єдиною в Україні, де сполучення п'яти райцентрів з м. Кіровоградом здійснювалось через території сусідніх областей. Тому було прийнято рішення про реконструкцію головного маршруту області за напрямком Світловодськ — Знамянка — Кіровоград — Гайворон із доведенням його до оптимального стану.

Григорій Федорович на посаді заступника голови Укравтодору відповідав за питання розвитку і утримання автодорожньої мережі держави, ліквідації надзвичайних ситуацій тощо.

Указом Президента України Г. Ф. Гнатенку присвоєно почесне звання «Заслужений будівельник України».

Нині він є очільником філії Києво-Святошинського ДЕУ Київського обласного дорожнього управління, що обслуговує дороги державного значення: Київ — Чоп і Київ — Ковель — Ягодин у межах Київської області.

Оглядаючись назад із вершини життєвої піраміди, Григорій Федорович перекоаний, що саме ХАДІ став для нього справжньою школою життя, відправною точкою його професійної кар'єри. Бажає альма-матер вічної молодості та невичерпної творчості, виховання достойних синів і дочок, які прославлятимуть рідний університет у всьому світі.

*Дороги, дороги, надії, тривоги,
Хоч роки, як коні, за обрій летять,
Та серце стукоче і знати не хоче,
Що пройдено вже 60...*